VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 14 - 5 APRIL 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo ving drie visjes
In de Konijnenzee.
Hij deed ze in een potje
En nam ze lekker mee!

Er zijn nog vier potjes in de tekening verborgen. Zie je ze?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

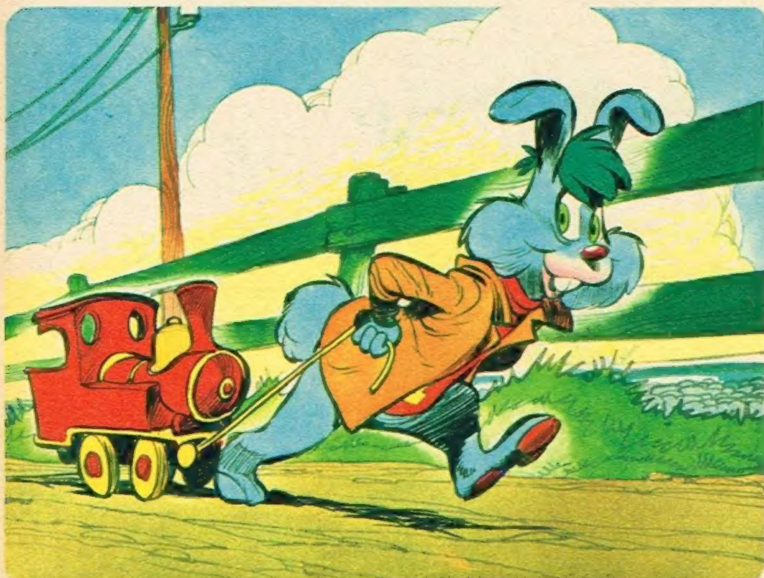

Baby

Oma

Krabbel

Mama

Bobo Konijn en zijn

1. Tsjoek-Tsjoek loopt langs de spoorbaan. Hij trekt zijn speelgoedtreintje mee. Als ik groot ben, denkt Tsjoek-Tsjoek, dan word ik conducteur. Of machinist. Of misschien wel stationschef. Als het maar iets met treinen te maken heeft. Tot zolang moet hij het nog maar spelen.

2. In een huisje langs de spoorbaan zit het seinkonijn. Dat is een vriend van Tsjoek-Tsjoek. Hij wuift altijd als Tsjoek-Tsjoek langskomt. Maar vandaag ziet hij er zo vreemd uit. Hij lacht ook niet, zoals anders. Verbaasd kijkt Tsjoek-Tsjoek omhoog. Het seinkonijn lijkt wel ziek.

3. Tsjoek-Tsjoek gaat gauw boven kijken of het seinkonijn soms iets nodig heeft. Als hij de trap op gaat, hoort hij in het huisje een vreselijk gehoest en genies. Het seinkonijn is ontzettend verkouden. Maar hij mag niet weggaan uit het seinhuis. Hij moet voor de treinen blijven zorgen.

4. Het seinkonijn zit met zijn voeten in een bak met warm water. Het ziet er ziek en en akelig uit. „Ga toch naar huis, seinkonijn!" roept Tsjoek-Tsjoek. „Ik heb hier zó dikwijls rondgekeken. Ik weet best hoe ik de seinen moet verzetten. En ik weet ook hoe laat de treinen komen."

Papa Tsjoek-Tsjoek

Tante Deur-Dicht

Lees-Voor

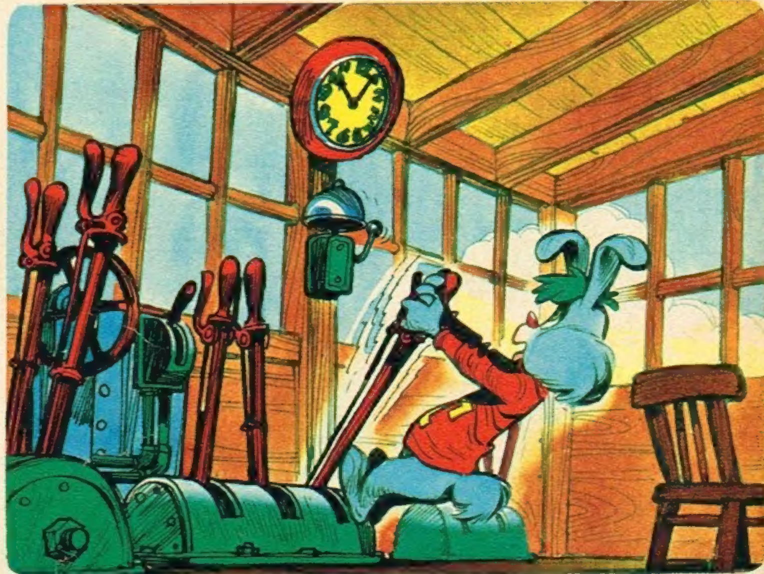

vrolijke familie

Oom Slokop

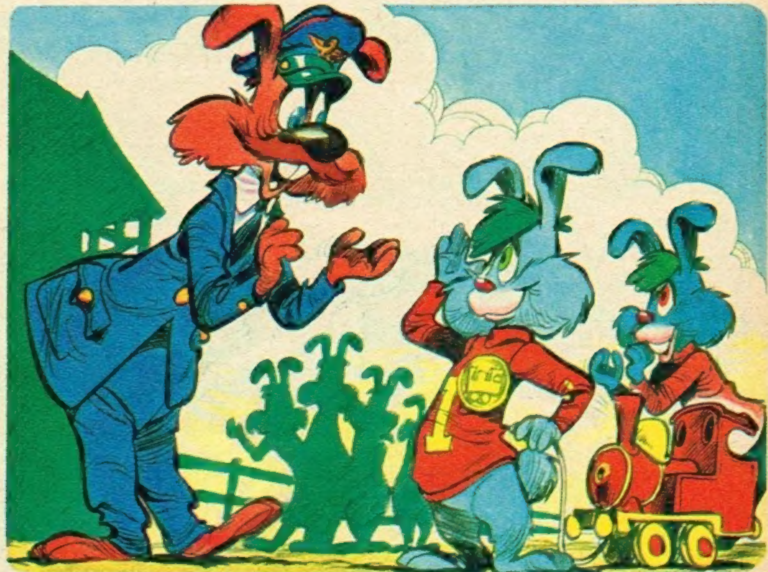
5. „Zou je het heus aandurven?" vraagt het seinkonijn snuivend met zijn verkouden neus. „Ik heb pijn in mijn kop en in mijn rug. Ik moet nodig naar mijn bed." „Ga maar gerust en beterschap," lacht Tsjoek-Tsjoek. Het seinkonijn geeft hem een poot en gaat dan haastig uit het hoge seinhuis.

6. Tsjoek-Tsjoek doet het werk alsof hij een echt seinkonijn is. Hij voelt zich trots dat hij zo iets gewichtigs uit mag voeren. Het seinkonijn is op weg naar huis langs het station gegaan. Hij heeft de stationschef verteld dat Tsjoek-Tsjoek zolang voor de seinen zorgt.

7. Daar gaat een trein voorbij. Neef Bobo hangt uit het raampje. Hij ziet Tsjoek-Tsjoek, die zijn duim opsteekt. Bobo snapt er niets van. Maar de trein is zo vlug voorbij. Bobo kan niet vragen hoe dat zit. Dan komt er een ander spoorwegkonijn. Tsjoek-Tsjoek mag naar huis gaan.

8. Het andere spoorwegkonijn zorgt nu voor de seinen. Maar de stationschef is Tsjoek-Tsjoek erg dankbaar. Een paar dagen later komt hij het kleine konijn een medaille opspelden. Omdat hij het seinkonijn geholpen heeft. Dat is een eer voor zo'n klein konijn! Hoera voor Tsjoek-Tsjoek!

Wat is Bobo van plan
met die mooie vaas?
Zou zijn mama ziek zijn?

DE BLOEMETJES

Mijn mama was een beetje ziek, mijn mama had de griep.
Ze lag de hele dag in bed, terwijl ze toch niet sliep.
Ik vond het reuze zielig, hoor. De zon scheen door de ruiten.
Toen pakte ik een grote vaas en ging ermee naar buiten.
Ik stapte alle tuinen in. Het was een lieve lust.
Ik plukte overal één bloem. Ik dacht: dat mag gerust.
Al gauw had ik een grote bos. Ik had niets in de gaten.
Daar klonk opeens een boze stem: zeg, wil je dat eens laten!
Het was Jakobus Bessesap. Hij keek me woedend aan.
Hij stak zijn dikke vinger op en ging vlak voor me staan.
Ik zal jou krijgen, bromde hij, jou kleine bloemenrover!
Ik zei: ik plukte er maar één. U hebt er zóveel over.
Mijn mama is zo ziek, meneer, ze mag niet eens uit bed.
Ik wilde haar verrassen met dit prachtige boeket.
Toen liet Jakobus Bessesap zijn dikke vinger zakken.
Hij voelde in zijn broekzak om zijn bloemenmes te pakken.
Hij gaf me nog drie rozen en wel zeven dahlia's.
Hij schikte alle bloemen toen heel keurig in de vaas.
Hij lachte: neem ze nu maar mee en heel voorzichtig dragen.
Maar als er nog eens zo iets is, dan moet je het eerst vragen.
Ga nu maar naar je mama toe en wens haar beterschap
En doe haar dan de groeten van Jakobus Bessesap.
Dat heb ik toen maar vlug gedaan en mama was heel blij.
Ze werd weer heel gauw beter, hoor,
En dat kwam vast en zeker door
Die bloemetjes van mij.

Alle zieke mama's wenst Bobo
van harte beterschap!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Nu gaan we een gekke letter leren. De X! Het lijkt wel een kruisje. Maar het is de letter IKS. Kijk hem maar eens goed aan. Dan gaan we weer schrijven en lezen.

taxi

stap maar in

Daar staat een auto.
Het is geen gewone auto.
Het is ook geen bus.
Het is een taxi.
Ga je met de taxi mee?
Dat is wel duur.
Maar het gaat heel vlug.
Je koffer mag ook mee.
En je pop.
En je beer.
Allemaal in de taxi.
Toet-toet, we zijn er al.

op reis

koffers

OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

1. Handige Heintje loopt over de weg. Kleurige zeepbellen dansen om zijn oren. Heintje is aan het bellen blazen. Wat een leuk gezicht is dat! Het lijkt of alles veel mooier wordt door die dansende bellen. Nu komt Heintje langs de tuin van oom Stuntel. De bellen gaan over het hek.

2. Oom Stuntel werkt in de tuin. Hij harkt zo ijverig, dat hij de zeepbellen niet ziet die over het tuinhek dansen. Sommige zeepbellen spatten al gauw uit elkaar. Maar er zijn er ook die steviger zijn. Onhoorbaar komen ze neer op een kleine, groene struik. Ze hangen aan de takken.

3. Als oom zich omkeert, is hij heel verrast. Mijn groene struikje zit opeens vol met wonderlijke, ronde bloemen, denkt hij. Daar komt Heintje de tuin in. „Jongen," roept oom, „ik ben de beste tuinman van de wereld. Ik heb iets dat niemand anders heeft. Ik heb een wonderstruikje!"

4. Wat bedoelt oom? denkt Heintje. Oom rent naar binnen. Hij holt zo hard, dat Flap de hond verschrikt maakt dat hij uit de buurt komt. „Je moet een foto van me nemen!" schreeuwt oom. „Wacht even, Heintje! Ik ben zo terug." Waarom zou oom toch zo opgewonden zijn? Wat is er?

5. Oom duwt Heintje het fototoestel in de hand. Dan gaat hij trots naast het struikje met de zeepbellen staan. „Dit zijn de mooiste bloemen die er ooit aan een struikje gebloeid hebben!" lacht oom Stuntel. „Die foto stuur ik naar de krant, Heintje. Doe dus je best. Een wonder!"

6. Nu begrijpt Heintje dat oom zijn zeepbellen voor wonderbloemen aanziet. Hij wil de foto best nemen. Dan kan oom er later nog eens hartelijk om lachen. Maar oom roept: „Stop, Heintje, ik moet niezen. Ha. . .ha. . . hatsjie!" Oom niest en zwaait met zijn zakdoek. Pets, doen de zeepbellen.

7. De ene na de andere spat uit elkaar. Daar gaan de mooie wonderbloemen van oom. „Ik dacht nog wel dat ik iets bijzonders had!" zucht oom. Maar Heintje roept: „Het zijn zeepbellen, oom. Die kunt u ook maken. Ik heb één potje zeepsop en twee rondjes. Zullen we samen gaan blazen?"

8. Ja, dat wil oom wel doen. Het is lang geleden dat hij bellen heeft geblazen. Maar hij kan het nog goed. En het gaat reuzeleuk. Hij vergeet er de wonderbloemen bij. Flap probeert of hij de zeepbellen vangen kan. Pets, ze spatten allemaal stuk. Maar dat geeft niet. Het is toch fijn!

We wonen allemaa

1. Vandaag staat de gele caravan bij de dierentuin. De hele familie Zonnemans is bij de dieren. Maar opa past op de eigen dieren: Tippy de hond en de drie poesjes. En wie rijden daar voorbij, hoog op de rug van de olifant?

2. Het zijn Loekie, Anja en de tweeling. Papa, mama en oom Wim wuiven ze vrolijk toe. Ook baby steekt zijn handje op. Hij zit bij oma in de kinderwagen. Wiesje wuift niet. Zij plukt bloemen die ze straks in een vaas wil zetten.

Er zijn zes olifantekoekjes in de tek

in een gele caravan

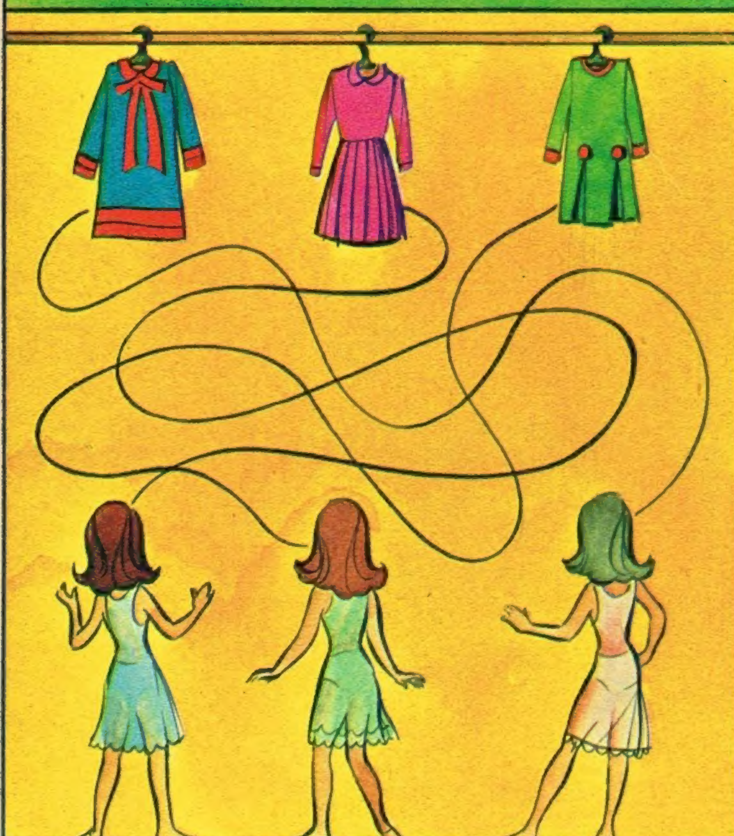
3. Wat voor een stoute jongen is daar de bank aan het verven? Het is Bas! Hij krijgt zo meteen een draai om zijn oren van de oppassers. Lucie met de pop wil niet op de olifanterug. Die is haar veel te hoog. En zie je Marjo?

4. Ze heeft olifantekoekjes gekocht. Peter ruikt eraan. Een van de giraffen kijkt naar de gele caravan. Daar zou hij wel in willen. Maar dat kan niet. Die is voor de familie Zonnemans, om de hele wereld mee door te rijden!

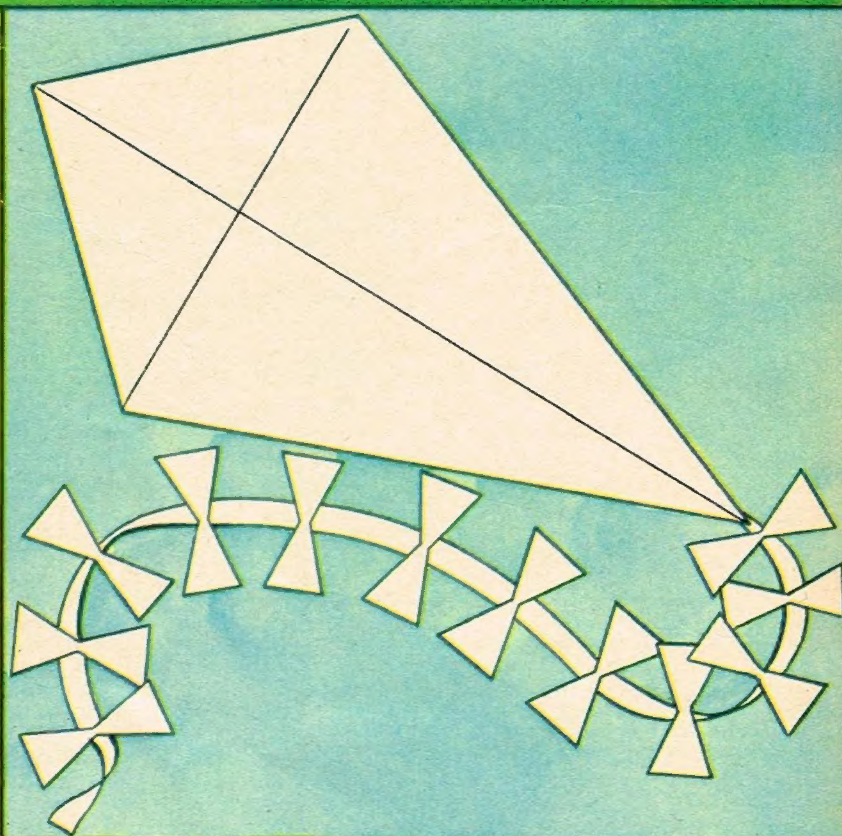
ing verstopt. Zoek je ze even op?

IK ZIE, IK ZIE WAT JIJ NIET ZIET!

Ik zie een kameel. Je weet wel, een dier met bulten op zijn rug. Als je een lijn trekt over de cijfertjes, kun jij de kameel ook zien.

Ik zie mijn jurk aan een hangertje hangen, zeggen Elsje, Loesje en Lily. Welke jurk is van Elsje? Welke van Loesje en van Lily? Kijk naar de lijntjes, dan zie je het!

Ik zie een vlieger met allemaal kleurtjes. Wil jij ook zo'n kleurige vlieger zien? Dan zul je zelf voor de kleurtjes moeten zorgen. Begin maar vlug!

IK ZIE, IK ZIE NOG VEEL MEER!

①

②

③

④

Ik zie drie duikboten, die precies hetzelfde zijn. En één die een klein beetje anders is. Als je je ogen goed openzet, zie jij dat ook!

Ik zie één meloen, die helemaal klaar is. Ik zie drie meloenen, waar nog wat aan getekend moet worden. Pak je potlood en maak de drie meloenen net zo mooi als de eerste!

Joep en Jorisje

„Jorisje!" zei oma op een morgen, „wat heb je toch een fijne, grote speelgoedhond. Je mag blij zijn dat hij niet echt is!"
„Houdt u dan niet van echte honden, oma?" vroeg Jorisje.
„Ze zijn zo lastig," vond oma. „Drie keer per dag uitlaten en als ze blij zijn, springen ze tegen je op met hun vieze poten. Nee, hoor, geef mij maar een speelgoedhond!"
Jorisje keek oma verbaasd aan. Hoe kon iemand zo praten over een mooie, echte hond! Was zijn speelgoedhond Joep maar levend. Dan zou hij oma weleens laten zien, dat een levende hond ook heel erg lief kon zijn!

Toen Jorisje 's avonds in bed lag, moest hij er nog aan denken. Zoals altijd lag Joep de speelgoedhond naast hem op het kussen. Nauwelijks was Jorisje goed en wel ingeslapen of hij droomde dat zijn speelgoedhond levend was. Hij hoorde oma zeggen: „Jakkes, een levende hond. Als hij maar niet tegen me opspringt met zijn vieze poten!"
Toen gingen ze samen wandelen: oma, Joep en Jorisje. Joep gedroeg zich heel netjes. Hij rende soms vooruit, maar als Jorisje floot, kwam hij braaf terug.
„Ziet u wel hoe lief hij is?" vroeg Jorisje.
„Toen hij speelgoedhond was, vond ik hem toch liever," hield oma vol. Opeens begon het vreselijk te waaien. Floep, daar ging oma's hoed. Haar allerduurste hoed nog wel. De wind blies hem zo maar van oma's hoofd! Dat vond de hoed best leuk. Die wilde liever een eindje vliegen dan steeds maar op het hoofd van oma te moeten zitten.
„Help, o, mijn haar! Ik ben pas naar de kapper geweest!" riep oma. „En mijn mooie hoed. Het is nog wel mijn beste! Help!"
Langs de kant van de weg was een hoge rots. Daar bracht de wind oma's hoed naar toe. Jorisje wilde onmiddellijk gaan klauteren. Maar oma hield hem tegen. „Pas op, jongen! Als je valt, breek je je benen!"
„Maar u moet uw hoed toch terug hebben," zei Jorisje.
Toen vloog Joep tegen de rots op. Met zwaaiende staart sprong hij van het ene rotsblok naar het andere. Hij pakte voorzichtig oma's hoed in zijn bek en bracht hem naar beneden.
„Geef gauw hier!" riep oma.
Dat vond Joep blijkbaar niet aardig gezegd. Hij zette het opeens op een lopen. Met oma's hoed in zijn bek. Hoe Jorisje ook floot en hoe hard oma ook riep, Joep kwam niet terug.
Jorisje nam oma bij de hand en zo hard ze maar konden liepen ze de hond achterna. Joep zag hen aankomen. Hij legde de hoed even neer en riep: „Oma moet eerst zeggen dat ik lief ben!"
„Je bent stout!" schreeuwde oma. „Geef hier die hoed!"
Meteen pakte Joep de hoed weer op en rende verder.
„Oma," zei Jorisje half huilend, „zeg toch dat Joep lief is, anders krijgt u uw hoed nooit terug!"
Ze holden weer achter Joep aan. Oma's haar was helemaal in de war. En ze werd zo moe van dat lopen tegen de wind in. Gelukkig stond er een bank langs de weg. Daar gingen ze even zitten.
Jorisje was bedroefd om zijn grote hond. Waarom was hij nu zo ondeugend? En waar was hij ergens? Ik ga hem toch niet zoeken, dacht hij. Joep moet maar uit zichzelf terugkomen. Ik blijf bij oma.
Ze zaten samen heel stil op de bank. Opeens stond Joep voor ze. Hij schaamde zich. Dat kon je goed zien. Want zijn kop hing omlaag en hij had de staart tussen zijn poten.
Langzaam kwam hij op oma toe. Hij legde de hoed op haar schoot. Toen veegde hij zijn poot af aan het gras en legde die daarna op oma's knie.
„Je bent een lieve, brave hond," zei oma toen en ze aaide Joep over zijn kop.
Op dat ogenblik werd Jorisje wakker.
„Je bent een lieve, brave hond," zei Jorisje tegen zijn speelgoedhond. „Als je levend was, zouden we veel avonturen beleven. Nu beleven we ze 's nachts, in onze droom. Misschien droom ik morgen wel weer zo iets spannends. Ik hoop het maar." En jij?

Mevrouwtje

1. Niet ver van Wanda en Pukkie vandaan woont oma Kruimel. Ze wuift altijd als de kinderen langskomen. Soms doen ze een boodschap voor haar. Oma Kruimel is zo oud, dat ze niet goed meer kan lopen. Wanda en Pukkie hebben oma in een paar dagen niet gezien. Ze zijn echt ongerust.

2. Als ze op de deur kloppen, kijkt oma door het raam. Ze komt zuchtend en steunend de voordeur openmaken. „Ik ben ziek, lieve kinderen," zegt ze. „Mijn huis ziet er zo slordig uit. Ik heb helemaal niets kunnen opruimen of schoonpoetsen." „Dan gaan wij u helpen," zegt Wanda.

3. De gezellige kamer van oma ziet er verschrikkelijk uit. „Dit kunnen jullie nooit in orde krijgen," zucht oma. „Doet u uw ogen maar dicht," zegt Pukkie haastig. „U moet rusten." Je raadt al wat Pukkie en Wanda van plan zijn. Ze gaan de kamer netjes toveren. Ja, dat kunnen ze.

4. Oma sluit haar ogen en Wanda fluistert vlug een toverwoord. Meteen komen er overal sterretjes vandaan. En er gebeurt nog meer. Alles vliegt naar zijn plaats. En het stof vliegt het raam uit. Wanda en Pukkie zijn immers kinderen uit Sprookjesland. Zij kunnen de wonderlijkste dingen.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 1 84 10. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

Sprokeboom

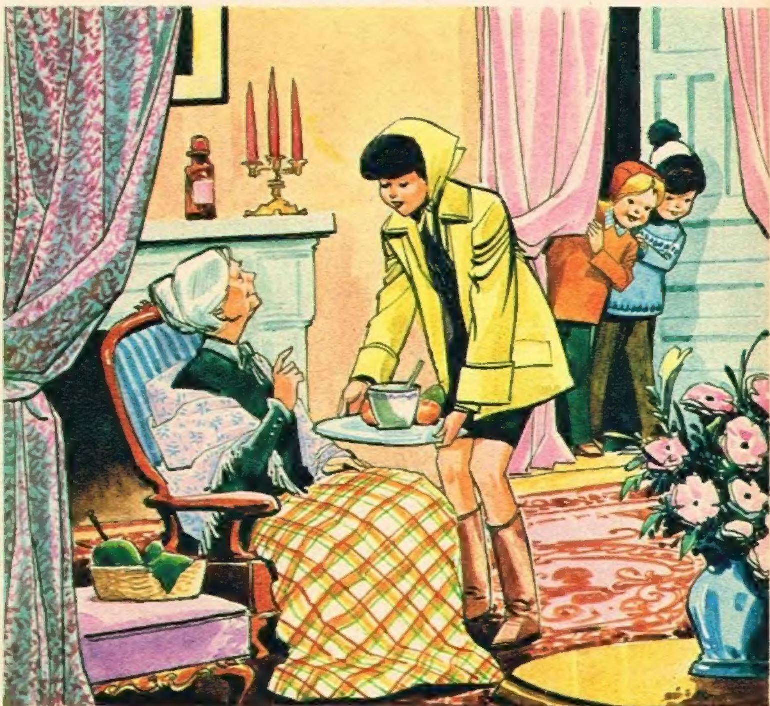
5. Ze toveren zelfs een kopje koffie met slagroom voor oma. Als oma Kruimel haar ogen opendoet, weet ze niet wat ze ziet. „Van zulke handige kinderen als jullie heb ik nog nooit gehoord," zegt ze verrast. Wanda en Pukkie lachen. Ze mogen oma Kruimel niet vertellen wie ze zijn.

6. Oma gaat weer wat slapen en de kinderen gaan de tuin in orde maken. Ook dat doen ze met een toverspreuk. Gelukkig is er geen mens in de buurt. Niemand van de mensen mag weten dat zij sprookjeskinderen zijn. Toversterretjes brengen het onkruid naar de afvalwagen. Floep!

7. Opeens horen ze voetstappen. Daar komt iemand. Ze schrikken. Maar gelukkig: het is mevrouwtje Sprokeboom, de koningin van Sprookjesland, die nu als een gewone mevrouw bij de mensen woont. „Pas op met dat getover!" fluistert ze. „Als de mensen het zien, is de pret eraf!"

8. Mevrouwtje Sprokeboom gaat oma Kruimel wat fruit brengen. Oma is haar reuze-dankbaar. „U hebt echte wonderkinderen," zegt ze. Pukkie en Wanda staan achter het gordijn en horen het. Het is heerlijk als je toveren kunt! Niet alleen voor jezelf, maar ook om anderen te helpen!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Het is feest bij de cowboys en Indianen. Ze gaan de vredespijp roken en ze hebben plechtig beloofd dat ze nooit meer ruzie zullen maken. Daarom zijn ze allemaal zo vrolijk! En laat nu maar eens zien of je de plaat goed bekeken hebt!

1. Hoeveel cowboys zitten er op een paard?
2. Er zijn. . . cowboys met een rode bloes.
3. Er zijn. . . cowboys met een blauwe bloes.

4. Hoeveel Indianen zie je?
5. Zitten ze allemaal op een paard?
6. Hoeveel zitten er op de rots?

7. Er staan. . . witte paarden op de plaat.
8. Er staan. . . bruine paarden op de plaat.
9. Is er ook een zwart paard?

10. Hoeveel wagons heeft de trein?
11. Zijn alle wagons bruin?
12. Hoeveel groene wagons zie je?

13. Heeft elke Indiaan een speer?
14. Er zijn. . . Indianen met een speer.
15. Zijn de speren even groot?

16. Zie je ook een wagen met een paard ervoor?
17. Wat voor kleur hebben de wielen?
18. Er liggen. . . tonnen op de wagen.

ANTWOORDEN: 1. zes; 2. vier; 3. twee; 4. zeven; 5. nee; 6. twee; 7. drie; 8. drie; 9. nee; 10. drie; 11. nee; 12. een; 13. nee; 14. twee; 15. nee; 16. ja; 17. rood; 18. zes.